

120-річний ювілей заснування церкви адвентистів відзначили у Рівному

Сто двадцять років адвентизму на Рівненщині святкують місцеві віряни. 1897 року німецький церковний журнал навів статистичні дані, що в Рівному дев'ять осіб регулярно проводять богослужіння по домах. Із 1919 по 1939 роки Волинь і Галичина входили до складу Другої Речі Посполитої. Терпимість польської влади до протестантів дозволила адвентистам розгорнути видавничу діяльність. Місіонери поширювали періодику по всіх регіонах країни. 1927 року адвентистські громади на Волині та Рівненщині утворили єдину організацію. Та й тоді віруючі не мали права реєструвати громади та зводити молитовні будівлі.

1939 року Рівненщину займають радянські війська. Становище церкви різко погіршується. Олексій Кулініч розповідає, що його родині довелося десятиліттями проводити богослужіння підпільно, щоб не стати жертвами переслідувань з боку карних органів.

Олексій Кулініч – пресвітер адвентистської громади м. Рівне:
«У нашій хаті зібрання проводяться з 1932 року. Мій батько вже вінчався у адвентистів. Мене дражнили “суботник”».

Активісти й пастори громад німецької національності за розпорядженням влади були вимушені повернутися на історичну батьківщину. Так громади поріділи. Під час Другої світової війни через те, що адвентисти не працювали по суботах, їх нерідко вважали євреями та намагалися відправити до концтаборів.

Після війни реєструвати громади дозволяли лише в селах. Тож місця богослужінь у Рівному, і, Костополі, Здолбунові не мали реєстрації. Щосуботи рівненські адвентисти долали до шістдесяти кілометрів, щоб відвідати богослужіння в селі

Перевередів.

У 1960-х роках репресії зростають. Набуває розмаху атеїстична пропаганда. Влада намагається відчакнути молодь від церкви, обіцяючи перспективи освіти і працевлаштування. Дітей з адвентистських сімей по суботах змушують відвідувати школу, перешкоджаючи їм бути на богослужіннях.

Олексій Кулініч – пресвітер адвентистської громади м. Рівне: “І я, коли виріс, пішов в армію. Тоді у мене було відчуття, що треба прийняти хрещення. Коли я повернувся ми почали збирати документи. І два інших не зробили цього, а в мене ніби хтось стояв за плечима і казав “Нада Льоня, нада”. Надо Олексій туди йти”.

Пасторів було так мало, що їх закріплювали не за місцевою церквою, а за сіткою громад на великій території. Пастор Петро Подолін опікувався адвентистськими громадами на Рівненщині з 1961 року до своєї смерті в 2013 році. Обшуки й міліцейські облави були сумною нормою церковного життя в країні розвиненого соціалізму.

Павло Ящук – секретар адвентистської громади м. Рівне: «Я прийшов в церкву у 1970 році, коли тут був Подолін Петро Романович ми прийняли хрещення вночі, бо це було заборонено. Ми почали трудитися. У нас була машина і ми служили, і якось приходить лист, що треба конфіскувати машину, бо він зводить людей до другої віри, і всі вже молилися, бо знали що всі підуть по списку, але нічого не було. Я не боявся і ніхто не боявся. Що буде, те буде».

Зараз у Рівному 250 членів адвентистської церкви. 1992 року відкрили молитовний будинок у центрі міста, на вулиці Дубенській, 25. Того ж року утворили другу громаду. Місцеві віруючі пишаються відомим на всій Рівненщині хором, який функціонує із 1945 року.

Віталій Шевчук – пастор-ветеран, літературний євангеліст: «Усіх тих, хто переступав поріг нашого молитовного дому, ми

намагалися оточити любов'ю та підтримкою. Дуже приємно було з молоддю працювати».

Оксана Туча, Вадим Гунько, Рівне, «Вісті надії»